

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 134/2014-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Jurekom, Námestie SNP 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 33 C 34/2000 a jeho rozsudkom z 3. decembra 2001, Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 219/02 a jeho rozsudkom z 13. februára 2003, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 162/2004 a jeho rozsudkom z 31. januára 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. **o d m i e t a** ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. novembra 2013 doručená sťažnosť J. H. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného

porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 33 C 34/2000 a jeho rozsudkom z 3. decembra 2001, Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 219/02 a jeho rozsudkom z 13. februára 2003, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 162/2004 a jeho rozsudkom z 31. januára 2005.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka bola navrhovateľkou v konaní o neplatnosť výpovede a náhradu mzdy proti odporcovi SOU – Stredné odborné učilište obchodné B. Okresný súd rozsudkom č. k. 33 C 34/00-140 z 3. decembra 2001 určil, že výpoveď je neplatná, a vo zvyšku návrh zamietol. Na odvolanie odporcu krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co 219/02 z 13. februára 2003 zmenil prvostupňový rozsudok a návrh zamietol. Dovolanie sťažovateľky najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Cdo 162/2004 z 31. januára 2005 zamietol.

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv a zrušil namietané rozhodnutia menovaných všeobecných súdov (pozri body 1 a 2) a vec vrátil na ďalšie konanie. Súčasne požiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia „vo výške 15 000,- EUR“ a priznanie náhrady trov právneho zastúpenia „vo výške 787,56 EUR“.

4. Ako dôkazový materiál sťažovateľka predložila okrem iného sťažnosťou napadnuté rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu.

5. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že namietané rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 162/2004 z 31. januára 2005 nadobudlo právoplatnosť 8. apríla 2005. Namietané rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 9 Co 219/02 z 13. februára 2003 podľa na ňom vyznačenej doložky

nadobudlo právoplatnosť 26. marca 2003 a rozhodnutie okresného súdu č. k. 33 C 34/00-140 z 3. decembra 2001 nadobudlo právoplatnosť 9. marca 2002.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom posudzovanej sťažnosti je už uvedené tvrdenie sťažovateľky, že postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v označených konaniach došlo k porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a porušeniu práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

9. Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

10. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu nadobudli právoplatnosť v termínoch uvedených v bode 5. Sťažnosť sťažovateľky bola doručená ústavnému súde 13. novembra 2013, teda po uplynutí uvedenej dvojmesačnej zákonom ustanovenej lehoty (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

11. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok (pre jej oneskorené podanie), ústavný súd nemal dôvod (a ani oprávnenie) zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2014